

## Arrest

**nr. 289 574 van 30 mei 2023**  
**in de zaak RvV X / IV**

**In zake:** X

**Gekozen woonplaats:** ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ  
Broustinlaan 88/1  
1083 BRUSSEL

**tegen:**

**de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen**

### **DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 maart 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

### **WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:**

1. Over de gegevens van de zaak:

1.1. Verzoeker, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 4 augustus 2020.

1.2. Op 29 juli 2021 wordt verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Pashtu machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

1.3. Op 17 maart 2022 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus, die luidt als volgt:

## **"A. Feitenrelaas**

*U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Awzbagh (district Kuz Kunar, provincie Nangarhar). U bent ongehuwd, hebt geen kinderen en verklaarde bij aankomst in België minderjarig te zijn. U was in Afghanistan werkzaam als landbouwer.*

*U volgde les in de 'madrasa' (koranschool) en werd op een dag opgebeld door de geestelijke leider. Hij zei dat hij gasten had en vroeg u om thee te brengen. Bij aankomst in de madrasa zag u vier Taliban zitten, u herkende twee personen die afkomstig waren uit uw dorp. De leden van de Taliban begonnen tegen u te prediken en zeiden dat u zich bij hen diende aan te sluiten, u had er de leeftijd voor. U weigerde en vertrok naar huis. Acht of negen dagen later werd u opnieuw opgebeld door de geestelijke van de madrasa om thee te komen serveren. Opnieuw zaten deze vier Talibs hier en opnieuw maanden ze u aan om u bij hen aan te sluiten. U weigerde ook ditmaal en keerde opnieuw naar huis. Diezelfde avond vond een inval plaats in deze moskee door de Afghaanse autoriteiten. Zowel de geestelijke als deze vier leden van de Taliban werden gearresteerd.*

*Een maand later werd uw oom benaderd door de dorpsoudsten. Deze zeiden dat familieleden van deze leden van de Taliban u verantwoordelijk achtten voor de arrestatie. Uw oom ontkende dat u voor dergelijke feiten verantwoordelijk zou kunnen worden gesteld. Drie dagen later kwamen leden van de Taliban naar u thuis. Uw moeder zei hen dat u niet aanwezig was, hoewel dat in werkelijkheid wel het geval was, waarna ze opnieuw vertrokken. Op dit moment lieten ze ook een dreigbrief achter. U verliet drie dagen later Afghanistan en reisde via Iran, Turkije, Griekenland, Servië, Italië en Frankrijk naar België, waar u aankwam op 23 juli 2020. U diende op 4 augustus 2020 een verzoek om internationale bescherming in.*

*Na uw vertrek kwamen de Taliban nog twee keer naar uw huis op zoek naar u.*

*Ter staving van uw verzoek legt u uw 'taskara' (Afghaans identiteitsbewijs), de taskara's van uw moeder en grootvader alsook een enveloppe neer waarmee deze documenten werden verstuurd.*

## **B. Motivering**

*Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.*

*Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.*

*Er dient voorts te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.*

*Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde leeftijd. Immers, de beslissing die u werd betekend door de Dienst Voogdij op 19 augustus 2020 stelt dat u ouder dan 18 jaar bent, waarbij 21,5 jaar met een standaarddeviatie van een tweetal jaar een goede schatting is. Dat u 17 jaar zou zijn geweest bij aankomst blijkt na medisch onderzoek niet aannemelijk. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordoet, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid.*

*Verder kan het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geen geloof hechten aan de door u aangehaalde feiten. Ten eerste wijst het CGVS op een wel erg onlogische gang van zaken. U stelt dat de Taliban u in de moskee uitnodigden en tegen u zeiden dat u zich bij hen diende aan te sluiten. U zou simpelweg geweigerd hebben en naar huis zijn kunnen terugkeren, zo gaat u verder (CGVS, p.11). Het gemak waarmee u de meest beruchte terroristische organisatie van Afghanistan weet af te wimpelen verbaast enorm. Dat de Taliban van u eisen om hen te vergezellen en u hen dat simpelweg weigert en vertrekt, doet de wenkbrauwen fronsen. Bovendien besluit u hierna gewoon in het dorp te blijven wonen, opnieuw een markante vaststelling. Gezien u zonet te horen zou hebben gekregen dat de Taliban u wilden rekruteren, lijkt het eerder logisch dat u onmiddellijk een ander*

*onderdak zocht en/of op de vlucht zou slaan. Dezelfde argumentatie gaat op voor de tweede keer dat u zou zijn uitgenodigd geweest door de Taliban. U verklaart te zijn opgebeld om naar de moskee te gaan, opnieuw eisten ze daar dat u zich bij hen aansloot en wederom weigerde u en ging u zonder enig verzet van hun kant uit terug naar huis (CGVS, p.11 & 12). Naast de vaststelling dat het zeer bevreemdend is dat u zich naar de moskee begeeft, wetende welke eis u hier de vorige keer werd gesteld, slaat het werkelijk nergens op dat u een tweede keer de Taliban op dergelijk simpele wijze wist af te wimpelen. Bovendien was dit opnieuw onvoldoende aanleiding voor u om op de vlucht te slaan, u bleef gewoon thuis en in het dorp wonen.*

*U gaat verder door te verklaren dat de politie een aanval uitvoerde op de moskee en de leden van de Taliban arresteerden. Omdat u die avond bij hen aanwezig zou zijn geweest, achtte de familie van deze gearresteerde leden u verantwoordelijk, zo gaat u verder. Ze zouden deze beschuldiging een maand na de arrestatie hebben geuit (CGVS, p.12). Opnieuw raakt dit alles kant noch wal. Het hele gegeven op zich, als zou u verantwoordelijk geacht worden voor een arrestatie louter en alleen omdat u die dag aanwezig zou zijn geweest in de moskee een openbare gebedsplaats die doorgaans wel meerdere bezoekers heeft -, slaat werkelijk nergens op. Indien ze u werkelijk zouden beschuldigd hebben, ligt het ook eerder in de lijn der verwachtingen dat ze dan bovendien niet nog eens een maand zouden wachten om deze beschuldiging te uiten. Andermaal wordt de geloofwaardigheid van uw relaas hiermee op de helling gezet. Wat mogelijks nog meer verbaast is dat u beweert te horen te hebben gekregen dat de Taliban u verdenkt van een arrestatie op hun leden, maar dat u dan toch nog besluit om drie dagen thuis te blijven wonen (CGVS, p.12 & 13). Het lijkt nochtans logisch dat u na zo'n nieuws onmiddellijk op de vlucht slaat. Dat u dat niet deed ondergraaft opnieuw het geloof in uw beweerde problemen. Bovendien wordt opgemerkt dat het wederom niet bepaald logisch is dat de Taliban u hiervan zouden verdenken en zich dan naar de dorpingen en uw oom te begeven om hen hierover te informeren (CGVS, p.13). Op deze manier kon u wel zeer gemakkelijk op de vlucht slaan. Pas hierna zouden ze volgens uw verklaringen naar u thuis zijn geweest om u te zoeken (CGVS, p.13). Ook dit beweerde bezoek doet de wenkbrauwen fronsen. Hoewel u verklaart thuis te zijn geweest, kon uw moeder hen wijsmaken dat u er niet was en namen de Taliban niet de moeite om het huis binnen te komen en/of te doorzoeken (CGVS, p.13). Indien ze zo naarstig op zoek waren naar u, moge men verwachten dat ze dat wel deden om u te zoeken.*

*Nog andere zaken bevestigen dat uw relaas niet geloofwaardig kan worden geacht. U stelt dat de Taliban na uw vertrek nog twee keer terugkwamen maar u weet niet eens te zeggen of het telkens over dezelfde personen ging (CGVS, p.14). Daarnaast is uw kennis over de gearresteerde leden van de Taliban wel zeer beperkt. Gevraagd wie hen juist arresteerde, het leger, de lokale of de nationale politie, moet u het antwoord schuldig blijven. U weet niet wat er met deze personen gebeurde noch of ze ergens werden opgesloten. Of ze veroordeeld werden of nog in gevangenschap verkeren, weet u allemaal niet (CGVS, p.15). Men moge verwachten dat u dergelijke zaken wel weet, indien waargebeurd. U verklaart verder dat de familieleden van de gearresteerde Taliban u beschuldigden van hun arrestatie, doch kan u geen enkele naam van een familielid noemen (CGVS, p.16). Dit is absoluut geen detail te noemen.*

*Dat de Taliban bovendien tijdens het eerste bezoek, toen u nog in Afghanistan was, een dreigbrief achterlieten maar dat u deze niet weet neer te leggen is opnieuw tekenend. Dat uw familie ze 'ergens heeft weggegooid' is een antwoord dat niet serieus kan worden genomen (CGVS, p.14). Gezien het belang van een dergelijke brief moge men verwachten dat uw familie het document niet gewoon weggooit.*

*Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u aangehaalde problemen met de Taliban.*

*Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat ook geen geloof kan gehecht worden aan de beweerde ontvoering van uw broer door de Taliban. De vaststelling dat u één frauduleus relaas met de Taliban naar voren schuift, maakt dat dit ander probleem evenmin aannemelijk kan worden geacht. De vaststelling dat u zich tegenspreekt over de naam van deze ontvoerde broer lijkt dit ook te beamen. Waarbij u bij de Dienst Vreemdelingenzaken spreekt over 'H(...)' (verklaringen DVZ, vraag 17), sprak u bij aankomst in België daarentegen nog over uw broer 'H(...)' die werd ontvoerd (minderjarigenfiche, vraag 'familie').*

*Evenmin heeft u elementen aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsvername door de taliban impact heeft op uw nood aan internationale bescherming.*

Het CGVS is er zich van bewust dat uw persoonlijk onderhoud dateert van 29 juli 2021 en dus kort voordat de Taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft. Echter, indien de machtsgreep van de Taliban tot gevolg heeft dat uw individuele situatie dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, kan er redelijkerwijze van u verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Daar u geen dergelijke concrete elementen heeft aangebracht, kan het CGVS er redelijkerwijze van uitgaan dat het gegeven dat de Taliban nu aan de macht is geen concrete impact heeft op uw persoonlijke situatie.

**Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.**

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. De 'taskara' die u voorlegt dient uw zagezegde minderjarigheid te bevestigen. Er kan dan ook worden getwijfeld aan de authenticiteit van dit stuk gezien deze taskara de bevindingen van het leeftijdsonderzoek tegenspreekt. De taskara's van uw familieleden bevestigen hoogstens hun identiteit en herkomst, die in deze beslissing niet wordt betwist. Het CGVS wenst hier ook op te merken dat Afghaanse documenten heel makkelijk via corruptie kunnen worden verkregen, zowel in Afghanistan als daarbuiten, waardoor de bewijswaarde ervan überhaupt zeer relatief is (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier).

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EASO Country Guidance: Afghanistan** van november 2021 (beschikbaar op [https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country\\_Guidance\\_Afghanistan\\_2021.pdf](https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf)) in rekening genomen.

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld

beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan**

**Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op [https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021\\_06\\_EASO\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Security\\_situation.pdf](https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf), **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op [https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021\\_09\\_EASO\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Security\\_situation\\_update.pdf](https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf) en **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_01\\_EASO\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Country\\_focus.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf)) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP,

vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.



Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door**: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene preciaire socioeconomische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>

[PLib/2022\\_01\\_EASO\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Country\\_focus.pdf](#), UN Secretary General, *The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security* van januari 2022, beschikbaar op [https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sq\\_report\\_on\\_afghanistan\\_january\\_2022.pdf](https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sq_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzeekerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

*Er kan niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.*

*Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.*

### **C. Conclusie**

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."*

## **2. Het verzoekschrift**

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A van het Verdrag van Genève; van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet; van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot het toetsen van de materiële motivering en van het zorgvuldigheidsbeginsel, en van artikel 3 van het EVRM *juncto* artikel 48/4, § 2, b en c van de Vreemdelingenwet. Verzoeker herinnert aan de vier elementen in de vluchtelingendefinitie en geeft kort aan waarom hij meent aan deze voorwaarden te voldoen. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motiveringsplicht *juncto* de schending van het gelijkheidsbeginsel *juncto* de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij stelt dat verwerende partij ten onrechte zijn verzoek om internationale bescherming heeft afgewezen en heeft nagelaten om met volgende elementen rekening te houden: zijn lage scholingsgraad, zijn zeer jonge leeftijd, de gedwongen rekrutering door "de barbaren", de gewijzigde veiligheidssituatie in Afghanistan en zijn verblijf in Europa en de gevolgen hiervan. Hierbij verwijst hij naar documentatie over de behandeling van de Afghaanse populatie door de taliban. Vervolgens gaat verzoeker in op de motieven van de bestreden beslissing. Over de motieven omtrent zijn leeftijd stelt hij dat deze wijzen op de vooringenomenheid die verwerende partij vanaf het begin tegenover hem had.

Verder wijst hij erop dat de leeftijd die op een taskara wordt geschreven een weerspiegeling is van hoe oud een persoon eruit ziet wanneer de taskara wordt aangemaakt. De leeftijd op zijn taskara vermeld is dus een approximatieve leeftijd. Verzoeker vervolgt zijn betoog door in te gaan op de motieven omtrent de geloofwaardigheid van zijn weigering in te gaan op het verzoek van de taliban. Hij stelt hieromtrent dat hij kon weigeren omdat de taliban de eerste keer geen druk uitoefent en dat druk pas gebruikt wordt door de taliban als een persoon meerdere keren weigert. Dat verzoeker na zijn weigering nog terugging naar de moskee, schrijft hij toe aan het feit dat de taliban geen vreemden voor hem waren daar er twee dorpsgenoten bij waren. Hierdoor is het dan ook logisch dat hij kon weigeren en dat hij niet vermoord werd daar de dorpsgenoten wisten wat de gevolgen waren van het doden van een bekende. Verder gaat verzoeker in op de motieven dat het niet geloofwaardig is dat hij beschuldigd werd daar veel mensen in de moskee aanwezig konden zijn en dus geklikt zouden kunnen hebben. Hij stelt dat verwerende partij niet bekend is met de gang van zaken in Afghanistan en in moskeeën. Hij stelt dat mensen vijf keer per dag naar de moskee gaan, maar dat dit steeds voor zeer korte duur is. Mensen blijven dus niet heel de dag in de moskee. Ook wijst hij erop dat de mullah en zijn gasten niet in de grote gebedszaal gezeten zouden hebben gezien het verboden is daar te eten. Ze zouden dus in een ander lokaal gezeten hebben. Tevens wijst hij erop dat het bezoek in de avond plaatsvond en dat de taliban in het donker kwamen om niet gezien te worden en omdat de politie na 18 uur afwezig is. Met betrekking tot de motieven dat het ongeloofwaardig is dat verzoeker nog drie dagen thuisbleef na de



beschuldigingen betoogt verzoeker dat hij onschuldig was en dat hij dacht dat hij dit kon aantonen. Verzoeker gaat ook in op de motieven omtrent de bezoeken van de taliban bij hem thuis. In dit kader stelt hij vooreerst dat de taliban de gewoonte hebben om een huis niet binnen te vallen als een vrouw alleen is. Ook stelt hij dat hij niet weet waarom de taliban zijn oom en de dorpelingen eerst verteld hebben dat ze hem zochten en dat het doen of laten van de taliban hem niet kwalijk genomen kan worden. Verder stelt hij ook dat de taliban na zijn vertrek nog twee maal bij zijn huis langsgingen, maar dat hem niet mag aangerekend worden dat hij niet wist of het dezelfde taliban leden betrof als de eerste keer daar hij dit niet kan weten. Verzoeker betoogt met betrekking tot de motieven dat hij weinig kennis heeft over de arrestatie van de talibanleden dat hij de gevraagde informatie niet had gezien omdat hij zelf niet aanwezig was bij de inval, hij daarna gevlucht is en de overheid niet bekendmaakt in de media wat er met gearresteerden gebeurt. Verzoeker vervolgt door omtrent de motieven over zijn broer te stellen dat zijn broer zoals vele Afghanen twee namen heeft en dat verwerende partij hem niet geconfronteerd heeft met de discrepantie waarop deze motieven zijn gebaseerd. Ook stelt verzoeker met betrekking tot het feit dat hij niet opnieuw gehoord werd na de machtsovername dat het de plicht is van verwerende partij om in zulke gevallen de verzoeker terug uit te nodigen.

Verzoeker vervolgt zijn relaas door in te gaan op de redenen waarom hij niet kan terugkeren naar Afghanistan. In dit kader meent verzoeker dat het volgende rapport volledig van toepassing is op zijn situatie:

[https://www.ecoi.net/en/file/local/2017434/AMI\\_9-8-9\\_beitrag\\_stahlmann\\_vorabl\\_91009.pdf](https://www.ecoi.net/en/file/local/2017434/AMI_9-8-9_beitrag_stahlmann_vorabl_91009.pdf).

Hij meent dat hij dezelfde vervolgingsfeiten zal meemaken als de 55 terugkeerders waarover gerapporteerd wordt en meent dat de wijziging in de veiligheidssituatie een nieuw element is waarmee verwerende partij geen rekening heeft gehouden en heeft nagelaten deze fout te compenseren door aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen op basis van artikel 15 b van de Kwalificatierichtlijn. Hij meent dat mocht terugkeer een optie geweest zijn hij al eerder teruggekeerd zou zijn naar zijn land van herkomst en dat het feit dat hij twee jaar rondloopt op zoek naar bescherming een bewijs is dat hij niet kan terugkeren. Hij heeft een hoog profiel en de kans is zeer reëel dat hij omwille van zijn ouder problemen en zijn verblijf in Europa vervolgd wordt. Verzoeker betoogt vervolgens: *“De terugkeerders worden ook vaak beschouwt door de Taliban als ongelovige personen. Ook personen die beschouwd worden als ‘verwesterd’ lopen in Afghanistan een risico op vervolging. Dit blijkt uit talrijke bronnen. Zo erkennen de UNHCR-richtlijnen voor het beoordelen van de nood aan internationale bescherming van asielzoekers uit Afghanistan van 2018 terugkerende Afghanen die gezien worden als ‘verwesterd’ als een risicogroep. Dit wil zeggen dat zij een verhoogd risico lopen slachtoffer te worden van daden van vervolging. Zie pagina 10 van dit rapport: Verwesterde Afghanen worden in Dari ‘qarbzadeh’ genoemd.<sup>96</sup> Daden van vervolging tegen deze groep kunnen uitgaan van zowel AGEs als van hun gemeenschap en van overheidsfunctionarissen.<sup>97</sup> Deze vervolging gebeurt op grond van het behoren tot de specifieke sociale groep van verwesterde Afghanen, maar ook op grond van een toegeschreven politieke overtuiging en religie.*

*<https://nansen-refuaee.be/wo-content/uploads/2021/05/NANSEN-Profile-3-21-Hazaras-Afghanistan.pdf>. Heeft verweerster dit rapport gelezen? Jonge Afghanen die in Europa wonen, zijn totaal veranderd en het is onmenselijk om hen bescherming te weigeren. Vooral wanneer mensen nu in Kaboel hun eigen kinderen verkopen om rond te komen. Vooral wanneer alle jonge mensen aan het vluchten zijn naar Iran. De handeling van verweerster zorgt alleen dat mensensmokkelaar nog rijker worden. U mag geen hond vastbinden in Afghanistan van vandaag (een Afghaanse uitdrukking) laat staan een mens die meer dan 2 jaar in Europa gewoond heeft. Dit is een persoonlijk element waarmee rekening moet gehouden worden. Vooral wanneer alle jonge mensen aan het vluchten zijn naar Iran. 10.000 jonge Afghanen per dag. 5.000 met visum en 5.000 illegaal. Thousands of Afghans fleeing to Iran daily*

*<https://www.youtube.com/watch?v=vLFc7Q5Y6Lw>.”* Verzoeker betoogt vervolgens dat het percentage van acute ondervoeding in Afghanistan een belangrijk element is voor de toekenning van de subsidiaire bescherming en dat dat verwerende partij dit niet onderzocht heeft en in de plaats hiervan een *“waaninnige paragraaf schrijft”*. Verzoeker vraagt zich af of verwerende partij hem en de Raad aan het misleiden is door dergelijke nonsens te schrijven en meent dat zij haar verantwoordelijkheid moet nemen en de subsidiaire beschermingsstatus toekennen. Hij verwijst vervolgens naar rechtspraak van de rechtbank in Zwolle van 10 juni 2013 waarin gesteld wordt dat bij het beoordelen van een intern vluchtalternatief rekening moet worden gehouden met humanitaire gronden en waarin de rechter rekening houdt *“met het voedsel crisis en het algehele acute ondervoeding voor het beoordelen van een intern vluchtalternatief”*. Hij stelt dat in dit geval niet de beoordeling van een IVA aan de orde is maar dat het arrest naar analogie mag toegepast worden. Verzoeker citeert vervolgens uit <https://www.unicef.nl/pers/2021-10-06-helpt-afghaanse-kinderen-onder-vijf-jaar-looptrisiko-op-ondervoeding> en vraagt zich opnieuw af of verwerende partij dit rapport gelezen heeft of verwacht dat *“hij naar Afghanistan terugkeert en zich schuldig maakt aan diefstal om voor zijn onderhoud te voorzien? Of moet hij afstruinen vuilnisbakken bij hotels?”* en citeert <https://www.rd.nl/artikel/948542-aftellen-naar->

[een-regelrechte-catastrofe-in-afghanistan](#). Verzoeker herhaalt nogmaals dat hij net als deze 55 terugkeerders vervolgingsfeiten zal meemaken omwille van zijn verblijf in Europa en meent dat verwerende partij over dit punt niet over informatie beschikt en citeert [https://www.ecoi.net/en/file/local/2067833/61\\_d851\\_cd4.pdf](https://www.ecoi.net/en/file/local/2067833/61_d851_cd4.pdf). Hij stelt dat dit eveneens een persoonlijk element is waarmee verwerende partij geen rekening gehouden heeft bij de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus en zelfs geen rekening heeft gehouden met het rapport Amnesty International Report 2021/22; *“The State of the World's Human Rights: Afghanistan 2021”*, <https://www.ecoi.net/en/document/2070218.html>. Hij meent dat dit een schending uitmaakt van het zorgvuldigheidsbeginsel en stelt in de loop van procedure nog bijkomende bewijzen te zullen voorleggen om zijn lang verblijf in Pakistan als Afghaanse vluchteling aan te tonen.

In wat zich aandient als een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM *juncto* schending van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Hij stelt dat verwerende partij heeft nagelaten te motiveren waarom verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming op basis van deze bepaling. Hij wenst te verwijzen naar paragraaf 39 van het *Elfgafagi*-arrest en besluit: *“Verzoeker heeft deze persoonlijke omstandigheden voldoende aannemelijk gemaakt door de bovenvermelde redenen. Verzoeker is van oordeel dat ze in ondergeschikte orde in aanmerking komen”*.

Verzoeker vraagt in hoofddorde hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, minstens de beslissing te vernietigen en terug te sturen voor verder onderzoek en in ondergeschikte orde hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, minstens de beslissing te vernietigen en terug te sturen voor verder onderzoek.

2.2. Verzoeker voegt de bestreden beslissing en het attest bijb toe aan het verzoekschrift.

### 3. Nota verzoek louter schriftelijke procedure

3.1. Verwerende partij doet door middel van een nota dd. 16 mei 2022 een verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure.

3.2. Verzoeker verklaart zich in een brief van 19 mei 2022 niet akkoord met de behandeling via een louter schriftelijke procedure.

### 4. Aanvullende nota's

4.1. Verwerende partij legt in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer dd. 23 maart 2023 waarin volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: (1) EUAA COI *“Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments”* van 4 november 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_11\\_Q35\\_EUAA\\_COI\\_Query\\_Response\\_Afghanistan\\_update\\_1\\_July\\_31\\_October\\_2022.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf); (2) EUAA *“Country Guidance: Afghanistan”* van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>; (3) EUAA *“Afghanistan Security Situation”* van augustus 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_08\\_EUAA\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Security\\_situation.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf); (4) COI Focus *“Afghanistan. Veiligheidsincidenten COI Focus Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022”* van 23 september 2022 (papieren versie in bijlage); (5) COI Focus *“Afghanistan. Veiligheidssituatie”* van 5 mei 2022, beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi\\_focus\\_afghanistan\\_veiligheidssituatie\\_20220505.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf); (6) EASO *“Afghanistan Country Focus”* van januari 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_01\\_EASO\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Country\\_focus.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf); (7) EUAA *“Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”* van augustus 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_08\\_EUAA\\_COI\\_Report\\_Key\\_socio\\_economic\\_indicators\\_in\\_Afghanistan\\_and\\_in\\_Kabul\\_city.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf); (8) EASO Country of Origin Information Report *“Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”* van augustus 2020, beschikbaar op [https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020\\_08\\_EASO\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Key\\_Socio\\_Economic\\_Indicators\\_Focus\\_Kabul\\_City\\_Mazar\\_Sharif.pdf](https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif.pdf); (9) EUAA *“Afghanistan: Targeting of individuals”* van augustus 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_08\\_EUAA\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Targeting\\_of\\_individuals.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf).

4.2. Verzoeker legt ter terechtzitting een aanvullende nota neer waarin volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: bewijzen werk en school en een vrijwilligersovereenkomst.

## 5. Voorafgaande opmerkingen

5.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal beschikt over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

5.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *"a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

## 6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

### 6.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”*

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

6.2. Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. Bij de indiening van het verzoek om internationale bescherming legt verzoeker een kopie neer van zijn taskara (administratief dossier, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 1). De Raad stelt vast dat de identiteit en Afghaanse nationaliteit van verzoeker niet betwist wordt door verwerende partij. Evenmin wordt door verwerende partij betwist dat verzoeker afkomstig is uit het dorp Awzbagh in het district Kuz Kunar van de provincie Nangarhar.

6.3. Het verzoek om internationale bescherming is gebaseerd op verzoekers vrees voor vervolging door de taliban. De kern van verzoekers vluchtrelaas kan als volgt worden samengevat. Volgens zijn verklaringen werd verzoeker op een avond opgebeld door de geestelijke leider van zijn madrassa met de vraag om thee te brengen voor hem en zijn gasten in de moskee. Bij aankomst in de moskee zag verzoeker vier taliban leden zitten waarvan hij er twee herkende als dorpsgenoten. De taliban leden begonnen tegen hem te prediken en vroegen hem zich aan te sluiten bij de taliban. Verzoeker weigerde en vertrok naar huis. Acht of negen dagen later werd verzoeker weer gebeld om thee te komen serveren in de moskee. Opnieuw waren de vier taliban leden aanwezig en opnieuw maanden deze hem aan om zich bij hen aan te sluiten. Verzoeker weigerde weer en keerde opnieuw naar huis terug. Diezelfde avond vond een inval plaats in deze moskee door de Afghaanse autoriteiten. Zowel de geestelijke als deze vier taliban leden werden gearresteerd. Een maand later werd verzoekers oom benaderd door de dorpsoudsten. Deze zeiden dat familieleden van de betrokken taliban leden verzoeker verantwoordelijk achtten voor de arrestatie. Zijn oom ontkende dat verzoeker voor dergelijke feiten verantwoordelijk zou kunnen worden gesteld. Drie dagen later kwamen leden van de taliban naar verzoekers thuis. Zijn moeder zei hen dat verzoeker niet aanwezig was, hoewel dat in werkelijkheid wel het geval was, waarna ze opnieuw vertrokken. Op dit moment lieten ze ook een dreigbrief achter. Verzoeker verliet drie dagen later Afghanistan en reisde via Iran, Turkije, Griekenland, Servië, Italië en Frankrijk naar België, waar hij aankwam op 23 juli 2020. Na zijn vertrek kwamen de Taliban nog twee keer naar verzoekers huis op zoek naar hem. Verzoeker vreest gedood te worden indien hij zou terugkeren naar Afghanistan.

6.4. De Raad stelt vooreerst vast dat de door verzoeker verklaarde leeftijd van 17 jaar bij registratie van zijn verzoek om internationale bescherming verschilt van het resultaat van de leeftijdstest die werd uitgevoerd op 12 augustus 2020. Uit de beslissing van de Dienst Voogdij blijkt dat werd geconcludeerd dat verzoekers leeftijd op 20 januari 2021 21,5 jaar was met een standaarddeviatie van 2 jaar. Gevraagd waarom hij zich minderjarig verklaarde, gaf verzoeker op als reden dat hij dit had gedaan omdat hij zijn exacte leeftijd niet kent en daarom de leeftijd gegeven heeft die op zijn taskara vermeld staat (notities PO, p. 2). Uit de vertaling van de taskara die de tolk tijdens het persoonlijk onderhoud gaf, blijkt ook dat de leeftijdsbepaling in dit document een schatting is op basis van zijn gezicht (notities PO, p. 18). Op grond van de elementen in het administratief dossier kan dus niet vastgesteld worden dat verzoeker de Belgische instanties heeft trachten te misleiden door te verklaren dat hij minderjarig was. *In casu* kan, gelet op het voorgaande niet worden besloten dat verzoekers algemene geloofwaardigheid bij voorbaat zou zijn ondermijnd door zijn verklaringen met betrekking tot zijn leeftijd.

De Raad stelt wel vast dat verzoeker geen gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid onder artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State om een beroep aan te tekenen tegen de beslissing van de Dienst Voogdij en wijst er op dat de beslissing van de Dienst Voogdij wordt geacht overeen te stemmen met de wet en uitvoerbaar te zijn zolang zij niet is vernietigd of ingetrokken. Ook ten aanzien van de Raad staat de leeftijdsbepaling in opdracht van de Dienst Voogdij bijgevolg vast.

Verzoeker beroept zich, wat betreft de concrete aanleiding voor zijn vlucht uit Afghanistan, op de poging tot rekrutering door talibanleden waarvan hij volgens zijn verklaringen het voorwerp is geweest in zijn dorp Awzbagh en de beschuldiging dat hij verantwoordelijk zou zijn geweest voor de arrestatie van de talibanleden die zouden getracht hebben hem te rekruteren.

In de bestreden beslissing wordt hieraan geen geloof gehecht omwille van (1) de onlogische gang van zaken en met name het gegeven dat hij tot tweemaal toe de vraag van de talibanleden in de moskee om hen te vervoegen zou geweigerd hebben en naar huis zou kunnen terugkeren zijn; (2) het kant noch wal raakt dat verzoeker een maand na de aanval op de moskee en de arrestatie van de talibanleden zou beschuldigd zijn van verklikking louter en alleen omdat hij die dag in de moskee aanwezig was terwijl er doorgaans wel meerdere bezoekers in de moskee zijn; (3) dat hij ondanks het feit dat verzoeker wist dat hij beschuldigd was nog drie dagen thuis bleef wonen en het niet logisch is dat de taliban zich naar de dorpelingen en zijn oom zouden begeven om hen te informeren van het feit dat zij verzoeker verdachten en (4) dat hij niet weet of dezelfde personen twee keer na zijn vertrek naar zijn huis kwamen, en zijn kennis over de gearresteerde talibanleden en hun familieleden zeer beperkt is. Verder wordt ook geen geloof gehecht aan de beweerde ontvoering van verzoekers broer door de taliban.

Uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat hij Afghanistan heeft verlaten ruim voor de machtsovername door de taliban. De Raad stelt vooreerst vast dat uit de bestreden beslissing niet kan blijken dat het vluchtrelaas van verzoeker werd onderzocht in het licht van objectieve landeninformatie over de rekruteringsacties van de taliban voor de machtsovername in augustus 2021. De bestreden beslissing beperkt zich tot een aantal onlogisch geachte aspecten van verzoekers vluchtrelaas, maar de plausibiliteit van de door hem beschreven wijze waarop en omstandigheden waarin de talibanleden zouden gepoogd hebben verzoeker te overtuigen om hen te vervoegen, wordt op geen enkele wijze getoetst aan objectieve landeninformatie hierover.

Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier met betrekking tot rekrutering door de taliban voor de machtsovername blijkt dat de taliban meestal werkloze mannen uit rurale gebieden van Pashtun origine die onderwezen waren in madrassa's, rekruteerden en dat er geen gebrek was aan vrijwilligers (EUAA *Country Guidance*, p. 62). Rekrutering vond plaats in de moskeeën en via persoonlijke netwerken en families van strijders volgens sommige experts (EASO, *"Afghanistan. Anti-Government Elements. Country of Origin Information Report"*, August 2020, p. 21). Religieuze overtuiging was een belangrijke drijfveer voor rekrutering door de taliban maar ook woede als gevolg van onrechtvaardigheid, oppositie tegen de Afghaanse regering en buitenlandse troepen speelden een belangrijke rol (EASO, *Country of Origin Information Report: Afghanistan – Recruitment by armed groups*, september 2016, p. 21). Experts wijzen er op dat er druk is in bepaalde omstandigheden om toe te treden of zelfs dwang, maar dat dit niet altijd gewelddadig is en dat het toepassen van gedwongen rekruteringsstrategieën vaak bepaald wordt door de omstandigheden. In gebieden waar de taliban gezien werd als de overwinnaar hadden ze veel vrijwilligers en was er ook geen behoefte om over te gaan tot gedwongen rekrutering. Maar in gebieden waar ze een tekort aan strijders hadden, was er een grotere nood aan nieuwe rekruten. Toch wordt het gebruik van geweld of dwang voor rekrutering uitzonderlijk geacht (EASO, p. 22). Uit de informatie blijkt verder dat ook werd overgegaan tot persoonlijke en directe pogingen om mensen te overtuigen van de ideologie en het wereldbeeld van de beweging. Dergelijke pogingen vinden vaak plaats in moskeeën in Afghanistan en madrassa's in Pakistan, maar ook in Afghanistan zouden madrassa's gebruikt worden als centrale plaatsen voor dergelijke activiteiten. Tenslotte blijkt uit de beschikbare landeninformatie ook dat de consequenties van het weigeren toe te treden tot de taliban zeer ernstig konden zijn en wordt melding gemaakt van gevallen waarin personen die weigerden in te gaan op de rekrutering werden gedood.

De Raad is *in casu*, na lezing van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van partijen ter terechtzitting, van oordeel dat de motieven in de bestreden beslissing niet voldoende draagkrachtig zijn om in de huidige stand van zaken te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaringen. Vooreerst stelt de Raad vast dat de door verzoeker geschetste omstandigheden waarin hij benaderd zou zijn geweest door de talibanleden niet onaannemelijk is in het licht van de hierboven uiteengezette landeninformatie waaruit blijkt dat rekruteringspogingen vaak plaatsvonden in de moskeeën en madrassa's en dat dit ook vaak verliep via de persoonlijke netwerken. *In casu* heeft verzoeker op consistente wijze verklaard dat hij al een aantal jaren naar de madrassa ging en dat de geestelijke leider van de moskee hem in contact bracht met de talibanleden. Verder blijkt ook uit verzoekers verklaringen en in acht genomen de standaarddeviatie bij de leeftijdstest dat de door verzoeker voorgehouden feiten zich hebben afgespeeld toen hij een leeftijd had bereikt waarop hij zeker nuttig zou kunnen geweest zijn voor de taliban.

Verder stelt de Raad vast dat het loutere gegeven dat verzoeker tot tweemaal toe zou geweigerd hebben in te gaan op de vraag van de talibanleden om hen te vervoegen in de huidige stand van zaken niet als dusdanig als een indicatie van de ongeloofwaardigheid van zijn relaas kan worden beschouwd. Uit de lezing van zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud blijkt immers dat op het ogenblik van het eerste en tweede bezoek van de talibanleden, zij verzoeker wilden overtuigen om zich bij hen aan te sluiten en er geen intentie was om verzoeker gedwongen in te lijven. De door verzoeker beschreven context lijkt dan ook in grote lijnen overeen te stemmen met de wijze waarop volgens de beschikbare landeninformatie de taliban jonge mannen trachtten te overtuigen zich bij hen te vervoegen. Bovendien, zoals terecht aangehaald in het verzoekschrift, verklaarde verzoeker dat hij twee van de talibanleden die hem aanspraken kende (notities PO, p. 14), wat, mede gelet op het feit dat het niet om een gedwongen rekrutering ging op dat ogenblik, mogelijk kan verklaren waarom verzoeker hun verzoek kon weigeren en terug naar huis gaan.

Zelfs indien geen geloof zou worden gehecht aan verzoekers verklaring dat hij zou zijn beschuldigd van verklikking, lijkt het in de huidige stand van zaken, gelet op het voorgaande en de door verzoeker geschetste context en zijn leeftijd niet onaannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan door talibanleden werd benaderd om zich bij hen te vervoegen.

Verzoeker voert aan dat dat hij niet opnieuw werd gehoord na de machtsovername. Uit de gegevens van het rechtsplegingsdossier blijkt dat verzoeker werd gehoord op 29 juli 2021 en dus voor de machtsovername door de taliban.

De Raad herinnert eraan dat de beoordeling van de nood aan internationale bescherming zich niet kan beperken tot een loutere evaluatie van elementen en feiten uit het verleden, maar tevens een toekomstgerichte beoordeling van het risico op vervolging of ernstige schade vereist in het licht van actuele landeninformatie en de individuele omstandigheden van verzoeker. Verzoeker moet daarbij ingevolge de fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan waarbij de taliban heden functioneren als een “*de facto*”-regering, de mogelijkheid krijgen om op passende wijze, in het licht van deze ingrijpende gebeurtenissen in Afghanistan, relevante elementen aan te brengen zodat een zorgvuldige, correcte en volledige beoordeling van een eventuele nood aan internationale bescherming gebeurt. Indien de specificiteit van de zaak dit vereist, kan een nieuw persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal noodzakelijk zijn.

Verzoeker voert in het verzoekschrift ook aan vervolging te vrezen omdat hij in geval van terugkeer zal worden beschouwd als verwesterd nu hij reeds sinds 2020 in België verblijft.

Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft *de-facto*-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 41 ev.). In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17).



Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “*zina*” – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 December 2021 in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere

regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “*Guidance Note*” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query “*Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid: (1) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en; (2) personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “*to play the game*”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA “*Country guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

*In casu* stelt zich de vraag of verzoeker, in geval van terugkeer naar zijn dorp Awzbagh in het district Kuz Kunar in de provincie Nangarhar het spel zal kunnen spelen gelet op de fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan sinds zijn vertrek voor de machtsovername.

Uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat verzoeker sinds augustus 2020 in België verblijft en hoewel meerderjarig op jonge leeftijd uit Afghanistan vertrokken is.

Verzoeker legt ter terechtzitting een tijdelijke arbeidsovereenkomst neer alsook een aantal documenten met betrekking tot een aantal modules Nederlands tweede taal die verzoeker heeft gevolgd. Verzoeker legt ook een vrijwilligersovereenkomst met de VZW, Museums of Belgium neer.

Verzoeker licht ter terechtzitting toe dat hij in het kader van dit vrijwilligerswerk vliegers maakt voor een museum in Ieper, wat in de Afghaanse context mogelijk een taliban-kritische connotatie heeft. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud, dat heeft plaatsgevonden kort voor de machtsovername door de taliban, kan verder niet blijken dat werd gepeild naar verzoekers mogelijke (toegeschreven) verwestering of morele, sociale of religieuze normoverschrijding in het buitenland.

Verder stelt de Raad vast dat in verzoekers regio van herkomst, de provincie Nangarhar, volgens de beschikbare landeninformatie ISKP, een transnationale Salafi-Jihadistische organisatie die hevig gekant is tegen alles wat westers is, een sterke aanwezigheid heeft (EUAA, *"Afghanistan Security Situation"*, August 2022, p. 156-159).

Gelet op het gegeven dat verzoeker niet is gehoord na de machtsovername door de taliban en de fundamenteel gewijzigde situatie die er het gevolg van is; de hierboven gemaakte vaststellingen met betrekking tot verzoekers verklaringen over de pogingen om verzoeker te overtuigen toe te treden tot de taliban voor zijn vertrek uit Afghanistan, en de elementen die ter terechtzitting werden voorgelegd en die een impact kunnen hebben op verzoekers nood aan internationale bescherming, is de Raad van oordeel dat een verder en gedegen onderzoek zich opdringt. Verzoeker moet daarbij de mogelijkheid krijgen om op passende wijze, in het licht van de ingrijpende gebeurtenissen in Afghanistan, relevante elementen aan te brengen zodat een zorgvuldige en volledige beoordeling van zijn eventuele nood aan internationale bescherming kan plaatsvinden. Indien nodig kan dit door middel van een nieuw gehoor gebeuren.

Op basis van de elementen in het rechtsplegingsdossier kan de Raad, met inachtneming van de grenzen van een ondervraging ter terechtzitting en gelet op het ontbreken van verdere onderzoeksbevoegdheid, in deze stand van zaken het beschermingsverzoek van verzoeker niet op nuttige wijze evalueren in het kader van een devolutief beroep.

Het ontbreekt de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

Bijgevolg moet de bestreden beslissing worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 17 maart 2022 wordt vernietigd.

### **Artikel 2**

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET